

og et magisk Værnemiddel. — Endnu den Dag i Dag er der jo Mennesker, der bærer en Ravperlekrans om Halsen ikke blot til Pynt, men tillige fordi det »er sundt« og beskytter imod Sygdomme!

I de to store Fund af Runebrakteater i vort Amt (Syd for Skonager og i Klinteengen ved Store Darum) var der hvert Sted en Runebrakteat, der meget stærkt ligner Revsgaard Brakteaten (Skonager Nr. 1 og Darum Nr. 2 i Lis Jacobsen og Erik Moltke: »Danmarks Runemindesmærker«). Ogsaa der ses et barbariseret Kejserhoved og opløftet Haand og Ring og de samme Venderuner i samme Orden som i Revsgaard*). Revsgaardbrakteaten er dog mindre end de andre to, formentlig udgaaet fra samme Værksted.

Guldbrakteaterne kan inddeles i 4 Hovedgrupper A—D. Vor Brakteat hører til A—Gruppen, der omfatter de Brakteater, der staar de romerske Mønter og Medaljer nærmest. Denne Gruppe er tillige den ældste. Revsgaard Brakteaten maa derfor tilhøre det 5. Aarhundrede.

H. K. Kristensen.

En begyndende Uskik ved Daab af Børn, født uden for Ægteskab.

I Ansager havde man i det 17. Aarhundrede en Præst, der hed Jens Mogensen Gaverslund. Han var bekendt for at befatte sig med sorte Kunster, havde det temmelig smaat, men mødte rigeligt af Fortrædeligheder.

*) En Gengivelse findes i Fra Ribe Amt VII, 626.

Engang han døbte et uægte Barn og spurgte Gudmoderen om, hvem der var Barnets Fader, kom den udlagte Karl frem, lagde sin Haand paa Barnets Hoved og svor sig uskyldig. Det samme skete i Føvling, hvor Bent Olufsen Grøn da var Præst.

Den uhyggelige Afbrydelse af Daabshandlingen kunde selvsagt ikke tolereres.

Paa Varde Landemode 26. Okt. 1687 fremkom Biskoppen Søren Seerup med følgende Paamindelse: »Eftersom det erfares, at nogle Karlepersoner, naar de i Kirken hører, at de ved Daaben bliver udlagte for Barnefader, da skal de gaa op og straks i værende Daabs Funktion lægge deres Haand paa Barnets Hoved og sværge sig fri. Da dersom nogen understaar sig til sligt at gøre, da skal han udstaa Kirskens Disciplin. Der er sket et Eksempel i Føvling og et andet i Ansager, hver af disse skal give Mulkt til de fattige efter Provstens gode Betænkende eller staa aabenbare Skrifte.«

Ogsaa i Viborg Stift indtraf der kort efter en lignende Begivenhed, men iøvrigt kender man ikke andre Tilfælde.

13. Juni 1771 forordnedes det, at der aldeles ikke maatte gøres nogen Forskel mellem ægte og uægte Børns Daab — og dermed bortfaldt Anledningen til Afbrydelsen.

H. K. Kristensen.
